61e jaargang— Ne 3. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 10 Januari 1914.

Me schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per ja
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centie
De abonnementen zijn vooraf b taalbaar.
Aankondigingen : 15 centieme per drukregel.
Reclamen, vonnissen en ande artikels, vooraan of binnen in h blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Nieuwjaars Prijsraadsel
van den Postrijder

Ik ben in den appel.
Maar niet in de peer ;
Ik zit bij de dame,
Maar niet bij den heer ;
'k Zit niet in het venster,
Maar wel in het raam.
Zegt, radertjes, zegt eens
Hoe is nu mijn naam ?

45 SCHOONE PRIJZEN

waarvan wij hieronder de lijst mededeelen, zullen tusschen de goede oplossers van dit Nieuwjaars Prijsraadsel uitgelot worden.

De uitloting zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Groote Markt, 37-39, Tongeren, op Donderdag 29 Januari, om 10 ure 's morgens.

In ons nummer van Zaterdag 31 Januari, zal de uitslag afgekondigd worden en in hetzelfde nummer geven wij het prijsraadsel voor de maand Februari.

Om te kunnen deelnemen aan onzen jaarlijkschen raadselprijskamp, moet men drie voorwaarden vervullen :

1° Geabonneerd zijn aan den *Postrijder*.

2° De abonnementsprijs voor 1914 betaald hebben.

3° De oplossing schriftelijk insturen vóór *Dinsdag 27 Januari*.

* *

Wij herinneren aan onze lezers dat wij buiten dit jaarlijksch prijsraadsel, iedere maand een raadsel mededeelen, met vier prijzen, met telkens een *zakuurwerk* of een *wekker* als eerste prijs.

Dit jaar werden er aldus tien raadsels, met telkens vier prijzen afgekondigd, zoodat onze abonnenten **40 PRIJZEN** gewonnen hebben en met de 45 prijzen die aan ons nieuwjaarsraadsel verbonden zijn, maakt dit te samen

85 PRIJZEN

die door onze lezers kunnen gewonnen worden.

LIJST DER PRIJZEN
aan ons nieuwjaarsprijsraadsel verbonden.

Eerste prijs : eene prachtige schoorsgarnituur.
2. Een spiegel.
3. Een lavaboservies.
4. Een remontoiruurwerk.
5. Een koffieservies.
6. Een wekker.
7. Een bierservies, bestaande uit karaf, glazen en draagbord.
8. Twee schoone vazen.
9. Keukenvoorwerpen.
10. Een kruisbeeld.
11. Petroollamp
12. Ingelijst kunsttafereel.
13. Beeld van 't H. Hart.
14. Een prachtige scheuralmanak.
15 Damezakje in leder.
16. Een kistje van 25 fijne sigaren.
17. Heiligenbeeld.
18. Een pak chocolade.
19. Een geldbeugel (porte-monnaie).
20. Twee sierlijke cache-pots.
21. Een gebedenboek.
22. Geschiedkundige schets der stad Tongeren.
23. Album voor postkaarten.
24. 6 telloortjes.
25. Eene bierkan.
26. 6 vorken en 6 lepels.
27. Geschiedkundige schets der stad Tongeren
28. Kistje van 25 fijne sigaren.
29. Een geldbeugel (porte-monnaie).
30. Beeld van O. L. Vrouw.
31. Eene doos postpapier en enveloppen.
32. Een pak chocolade.
33. Een inktkoker.
34. Een paternoster.
35. 100 visietkaartjes met naam van den prijswinner.
36. Kistje van 25 fijne sigaren
37. 6 tafelmessen.
38 Beeld van den H. Jozef
39. Een lotospel.
40. Een prachtige scheuralmanak.
41. Twee cache pots.
42 Ingelijst kunsttafereel.
43. Een lotospel.
44. 50 visietkaarten met den naam van den prijswinner.
Een doos luxe papier en enveloppen.

De Kamer

Wij ontleenen aan het *Beknopt Verslag* de volgende vragen, door onzen ijverigen Volksvertegenwoordiger, **M. Van Ormelingen**, gericht tot den Heer Minister van spoorwegen:

Vraag (in 't Vlaamsch) van den heer Van Ormelingen :

Er wordt algemeen geklaagd over de vertraging welke de trein n° 83 bijna dagelijks ondergaat. Deze trein, welke om 21 u. 52 m. te Tongeren zou moeten vertrekken, komt er zelden aan vóór 22 u. 15 m. of zelfs 22 u. 30 m.

Naar het schijnt, zou dit voortspruiten uit het feit, dat het vertrekpunt van bedoelden trein overgebracht is van Luik (Guillemins) naar Verviers.

Zou de heer minister niet kunnen zorgen dat voortaan die vertragingen vermeden worden ?

Antwoord (in 't Vlaamsch) : De menigvuldige vertragingen die trein 832 inderdaad in den laatsten tijd heeft geleden, zijn hieraan te wijten dat trein 657, uit Verviers (West), te laat aankomt te Luik (Guill.)

Trein 657 ondergaat zelf vertraging doordat trein 77 die 6 minuten vroeger dan hij uit Verviers (West) moet vertrekken, in laatstgenoemde statie wacht op trein D. 67 à 11/75 E. B., uit München Laatstvermelde trein wordt ons bijna dagelijks te laat aan de grens overgegeven.

De min of meer geregelde rit van trein 832 hangt nu afzonderlijk af van dien trein 657, omdat trein 835 met hetzelfde stel rijtuigen wordt samengesteld.

Vraag (in 't Vlaamsch) van den heer Van Ormelingen :

De reizigers uit het Noorden van Limburg waren tevreden met de wijziging, vóór eenige maanden door den heer Minister toegebracht aan de uurregeling van den trein n° 825, die thans om 6 uur 16 min. uit Achel moet vertrekken, wijziging, welke de aansluiting te Hasselt van den trein 825 met trein 867 voor gevolg had.

De belanghebbenden waren echter teleurgesteld wanneer zij bemerkten dat trein 867 bijna altijd vertrokken was wanneer trein 825 te Hasselt aankwam.

Zou het den heer Minister niet mogelijk zijn eenige verbeteringen in dien toestand te doen brengen ?

Antwoord (in 't Vlaamsch) : Volgens ingewonnen inlichtingen, werd de aansluiting, te Hasselt, tusschen treinen n° 825 en 867, inderdaad dikwijls gemist.

Het missen der aansluiting is over het algemeen te wijten aan de laattijdige aankomst te Achel van den Hollandschen trein n° 401 die ten onzent voortrijdt onder n° 825.

Ik schrijf aan de betrokken spoorwegmaatschappij en maar te verzoeken, bedoelden trein n° 401 regelmatiger te doen rijden.

Vraag (in 't Vlaamsch) van den heer Van Ormelingen :

A. In de statie van Hoeselt, waar het reizigersverkeer zeer druk is, bestaat geene schuilplaats voor de reizigers, welke de treinen moeten nemen op het tweede spoor (richting Tongeren en Luik). Ook bestaat voor dezelfde reizigers geen behoorlijk aangelegde weg om over de sporen te stappen, hetgeen zelfs in sommige gevallen gevaar kan opleveren.

Ik durf verhopen dat de heer Minister, bij het aanbreken van het wintersseizoen, zoohaast mogelijk zal willen zorgen voor een goeden overweg en eene schuilplaats voor reizigers in de statie van Hoeselt.

B. Het stationplein, gelegen vóór den ingang van het ontvangstgebouw, is eigendom van het Beheer van Spoorwegen en wordt bijna overal geplaveid op kosten van gezegd Beheer. — Het stationplein te Hoeselt, waarover omtrent al de goederen, die in de statie gelost en geladen worden, moeten vervoerd worden, is in zeer slechten staat en dienste hoognoodig te worden geplaveid.

Zou de heer Minister dit verlangen der belanghebbend : inwoners van Hoeselt en omliggende gemeenten met kunnen inwilligen door gezegd plein, ten minste gedeeltelijk, te doen plaveien ?

Antwoord : (in 't Vlaamsch) De statie Hoeselt is opgenomen onder die welke, van eene schuilplaats voor reizigers moeten voorzien worden. Zij heeft n° 301 van de volgorde.

De zaak betreffende het maken van een behoorlijken doorgang over de sporen, en het bestraten van het statie plein wordt onderzocht.

BUITENLAND.

Frankrijk

Nieuwe autobandieten te Parijs. — Te Parijs is eene bende autodieven ontdekt die geen andere doel heeft dan de « heldendaden » voort te zetten van Garnier Bonnet en Co. De meeste leden der bende zijn anarchisten.

Midden den nacht, in het midden van Parijs, werd ten nadeele van M. Grenecer, zoon van een rijken Russischen eigenaar, een prachtige automobiel gestolen ter waarde van 25,000 fr.

Zulks geschiedde op het oogenblik dat de chauffeur van M. Grenecer, die met den auto zijnen meester in de Echiquierstraat afwachtte en terwijl hij een drankhuis was binnengegaan, om aan eene natuurlijke behoefte te voldoen.

Twee kerels die daar rondslenterden en de auto bewaakt zaken staan, sprongen in het voertuig en reden er mede in volle vlucht weg.

Dadelijk werd ten huize der drie aangehoudenen eene huiszoeking gedaan, doch zonder uitslag. Alleenlijk kwam de policie daardoor op het spoor van vier andere kerels, alsook den verkeer der gestolen automobielen.

De automobiel van M. Grenecer werd 's morgens gevonden op werken van M. Gafournel.

De kerels waren zoomaar met de auto twee dagen te pleziere gereden, was gerichtt tegen een gendarmerie te Meaux en de andere in België, waar zij geschikt waren een handsvol gewapenderhand aan te vallen en te bestelen.

Maandag namiddag werden, nadat de aangehoudene personen waren onderhoord, 24 policiespecht es naar een hotel gezonden, van waar bericht werd dat een aantal leden der bende autodieven zich daar ophielden.

Deze kerels die wisten dat men hun spoor had ontdekt, waren besloten hunne vrijheid duur te verdedigen.

Den hainer was zoo het schijnt, in het feit van eenen dynamietbom.

Engeland

Eene kostelijke diamant. — Een inwoner der Kaapkolonie ontdekte verleden jaar in den Vaustroom een diamant die 178 karats weegt. Deze werd op meer dan 50 millioen geschat. De gelukkige bezitter van den diamant vertrok aanstonds naar Londen om er den edelsteen te verkoopen. Nu is hij naar de Kaapkolonie gaandeweg bedroefd teruggekeerd ; te Londen of in Europa heeft niemand zich rijk genoeg geacht om 50 millioen te betalen voor een diamant, hoe schoon en hoe groot hij ook zij.

Bulgarie.

De Sobranje. — In een vorig nummer deelden wij reeds met een enkel woord mede, dat bij de opening der Bulgarsche Sobranje een zeker opruiing tusschen geval had wards gehad.

Uit later ontvangen berichten blijkt dat de toedracht aldus was :

Op het oogenblik, dat de koning en de koningin met de prinsen Boris en Cyrill de vergaderzaal binnentraden, schreeuwde een lid van de socialistische Kamergroep : « Weg met de monarchie ! Leve de republiek ! »

De koning deed alsof hij niets had gehoord en begon de troonrede voor te lezen. Maar een ander socialist herhaalde den uitroep nog eens, en voegde daaraan toe, dat de Levens van 60,000 Bulgaren opgeofferd waren voor de grootheid der monarchie. Toen de socialistische groep op en verliet de Kamer, terwijl de leden der andere partijen door toejuichingen den opruiger inhuldigden, dien het gebeurde op den koning had gemaakt, trachtten weg te nemen.

Amerika.

Eene huwelijkswet. — Op nieuwjaarsdag is in den Amerikaanschen Staat Wisconsin eene wet van kracht geworden die elk paartje, dat in het huwelijk wil treden verplicht zich eerst geneeskundig te laten kennen.

Om aan dat strenge voorschrift te ontkomen liep het op 31 December storm op de bureelen van den burgerlijken stand, die tot middernacht geopend bleven.

De allerbedenkelijkste kant van de nieuwe wet is, dat de overheid weigert nieuwe huwelijken te sluiten vóór het Hooggerechtshof uitspraak zal hebben gedaan over de geldigheid der bepalingen.

Daar komt nog bij dat de geneesheeren weigeren voor 15 fr. (het in de wet gestelde maximum) de voorgeschreven keuring te verrichten.

Duitschland

Schrikkelijk drama. — De kleine stad Wiederbruck, in Westfalen (Duitschland) werd door eene vreeselijke misdaad in opschudding gebracht.

Midden den nacht heerdde men in de woning van den bouwkundige Schauerthe, hartverscheurende kreten slaken.

De geburen door die noodkreten gewekt, snelden toe, stampten de voordeur in en drongen in het huis.

Een vreeselijk schouwspel vertoonde zich aan hunne oogen ; in de keuken vond men de echtgenoote Schauerthe met afgesneden keel, midden eenen grooten bloedplas op den vloer liggen.

In den gang, tegen den trap, lag het 7jarig meisje, insgelijks met eene gapende wonde aan de keel te zieltogen. Het kind bezweek na enkele minuten.

In den hof ontdekte men den zoon van den bouwkundige uitgestrekt op den sneeuw liggen, ook getroffen aan de keel, waaruit het bloed overvloedig gutste. De jongeling werd oogenblikkelijk naar het gasthuis gebracht, waar hij verklaarde dat zij in het duister door eenen onbekende werden aangevallen, doch wiens wezenstrekken hij niethadkunnen onderscheiden.

Hij gluikte er in het venster zijner kamer open te ruksen en in den hof te springen, die met eene dikke laag sneeuw was bedekt en waardoor de val gebroken werd.

De bouwkundige is niet getroffen ; hij zegde geene inlichtingen te kunnen geven over het drama. De policie heeft M. Schauerthe aangehouden, doch men twijfelt of hij wel de moordenaar is der zijnen.

Men denkt dat de oudste zoon, een kerel van 21 jaar oud, wiens gedrag veel te wenschen laat en die te lichtzin uit zijn ambt werd ont slagen voor oneerlijkheiden, de dader is.

Men heeft voornoemde zoon, die reeds vroeger naar Zwitserland was gevlucht op Nieuwjaarsdag in de woning gezien ; sedert het drama is hij spoorloos verdwenen.

BINNENLAND.

— Een 13jarig kind in een tunnel. — De buitenwerker Petillen, door den tunnel van Nasprone gaande, vond daar een 13jarig jongentje, op het spoor liggen. Bloed vloeide uit een diepe wonde aan het voorhoofd en de kraaplag in bezwijming. De kend dat het kind uit een trein gevallen was, bracht men het met den volgenden trein naar Verviers, waar een gene sloer den kleinen verzorgde en tot het bewustzijn brachte. Het bleek de 13jarige Hendrik Gabriels te zijn, werkend in eene spinnerij te Verviers. Ondervraagd door den statieoverste, verklaarde de kleine in den tunnel te zijn gedrongen om te schuilen voor den regen.

Het is nog niet uitgemaakt of de knaap werd aangevallen door een trein of in den tunnel op een der sporen is gevallen.

De toestand van het slachtoffer is zeer bedenkelijk, dat men tot de schedelboring is moeten overgaan.

— Moord te St Joost-ten Noode. — Dinsdag avond, in het n. 16 der Linnéestraat, te St Joost ten-Noode, werd eene gruwelijke misdaad ontdekt.

Aldaar woonde de gewezen tooneelzanger, mevr. Marie Sauvin, die reeds sedert 20 jaar van haar man gescheiden leeft.

Zij verhuurde gemeubelde kamers en had nu ongeveer acht huurders. Men had het haar reeds herhaaldelijk euvel genomen dat zij soms weinig eerbare huurders, over wie ze niet de minste inlichtingen nam, huisde.

Mev. Sauvin woonde ongeveer drie jaar in de Linnéestraat. Anderhalf jaar geleden had men, uit een harer meubels, eene nogal belangrijke som gestolen. Sindsdien had zij de gewoonte aangenomen haar geld op zich te houden : het zat in een zak, in een harer rokken aangebracht, verborgen.

Gisteren avond nu, rond 7 1/2 ure, bemerkte een der huurders, thuiskomend, licht op het eerste verdiep. Daar de deur der kamers tegenaan stond, duwde hij ze open en bemerkte, op den plankenvloer uitgestrekt, het lijk van mevr. Sauvin, handen en voeten sterk samengebonden en den hals met een sisgel omstoord.

De policie werd ontboden alsmede een dokter.

Nevens het lijk zat de hond van het slachtoffer, en het dier stelde zich dermate aan, dat men, om het lijk te kunnen naderen het trouwe beest moest doodslaan.

Het lijk der vrouw, die aan verworging bezweek werd aangetroffen in eene kamer, die zij, nu acht dagen geleden, aan een kerel, die zich uitgaf als zekere William Wilson, verhuurde en thans spoorloos verdween is. Men vermoedt dat hij de moord pleegde en zich van het geld van zijn slachtoffer — hoeveel weet men niet — meester maakte.

De vermoedelijke moordenaar wordt ijverig opgezocht.

Hij schijnt een 50 tal jaar oud te zijn, is kort gestukt, grijzend en glad geschoren.

Hij draagt een neusnijper en schijnt dezen moeilijk te kunnen missen. Hij spreekt met een vreemden tongval.

— Twee doodelijke automobielongelukken te Brussel. — Maandag avond vonden voorbijgangers in de Fonsylaan eene jonge vrouw bewusteloos te midden van den rijweg in eenen bloedplas liggen.

Het was de Juffer Jeanne Hubert, dochter van het socialistisch gemeenteraadslid, welke daar in de nabijheid woont.

Men brachtt haar dadelijk in hare woning. Het bed geen twijfel of de talrijke wonden, waarmede het meisje overdekt was moesten voorkomen van een automobielongeluk, maar niemand had het ongeluk gezien, onde plichtige zal zich wel uit de voeten hebben gemaakt.

Na voorlopige verzorging werd juffrouw Hubert naarhetgasthuisgebracht, waar zij in dedoop van den nacht stiert, zonder nog een woord te hebben kunnen spreken.

De policie doet een onderzoek.

* *

Het tweede ongeluk gebeurde op de Waterloolaan, waar eene bejaarde non Dinsdag morgend te 8 uren door een automobiel werd omgeworpen.

Het rijtuig stopte aanstonds en brachtt de ongelukkige non naar het Sint-Pieters gasthuis, waar zij naar korten tijd den geest gaf.

Het onderzoek deed vaststellen dat de non behoorde tot het klooster der zusters Franciscanessen te Wavre.

Zij heette met haren kloosternaam zuster Jozeline, in de wereld, Phillippina Philippars, geboren te Jambes in 1845.

— Stoute aanranding. — Eene jonge meid in dienst van een rentenier der Vilain XIV-straat te, Elsene, ging binnen eenige dagen trouwen Zij was met haar verloofde overeengekomen dat deze de meubels en al het noodige zou koopen om het huishouden te beginnen. De 500 fr., welke het meisje gespaard had, moesten er voor dienen. Zij verzocht dan den jongeling, zich maandig avond, om 9 1/2 ure, op den hoek der Vijverstraat te bevinden. Toen zij op de aangeduide plaats kwam, vond zij er haar verloofde niet, maar een anderen kerel die naar haar toesprong en haar zoo wreed stampte, dat zij bewusteloos ten gronde stortte. De aanrander maakte er gebruik van om haar te ontlasten van de 500 fr., welke zij in haar bezit had. Voorbijgangers namen het arme meisje open brachten haar naar het policiebureel der H. Kruisplaats. Een streng onderzoek is over deze zonderlinge aanranding ingesteld.

— Moord te Cortenmarck. — De genaamde Cyriel Van Turnhout maakte het hof aan een jong meisje van die gemeente. Zij hadden trouwbeloften gewisseld en de meubels waren reeds aangekocht.

Maar sedert eenigen tijd had Cyriel eenige veranderingen meenen op te merken bij zijne verloofde ; zij scheen onverschillig, en bij nader onderzoek van zijnentwege, ontdekte hij de oorzaak daarvan. Zij was hem ontrouw en Zondag ontmoette hij haar aan den arm van zekeren De Mey.

Hij sprong met een geopend mes op de ontrouwe toe, stak haar in de borst en in het gelaat en keerde toen zijne woede tot zijnen medevrijer, wien hij eveneens wonden in het gelaat toebracht.

Het meisje, Juliette Provoost genaamd stierf des avonds.

Van Turnhout is op last van het parket van Brugge aangehouden.

— Instorting te Watermael-Brussel. — Een doode en verscheidene gekwetsten. — Een erg ongeluk deed zich Maandag morgend voor te Watermael.

Een in opbouw zijnde huis is ingestort ; al de werklieden die er in bezig waren, mee in de diepte sleepend.

Men snelde onmiddelijk ter hulp en haalde een tiental werklieden uit de puinen.

Vier ervan waren gekwetst, de anderen kwamen er met den schrik vaaf.

De aannemer van het huis werd met gekloven schedel en erge inwendige kneuzingen van onder de puinen gehaald.

Een werkman werd nog niet boven gehaald. Men denkt dat hij op den slag werd gedood.

— Overstroomingen in het Walenland. — Ten gevolge van het smelten van de sneeuw, van de regenvlaggen en de toevloeiing der waters uit Frankrijk, zijn de Maas en de andere Waalsche rivieren sedert maandag aan het zwellen gegaan. Dinsdag morgend was de Maas te Hastières 25 centimeters geklommen ; te Dinant 37, te La Plante 18, te Hoei 10, te Luik-Avroy, 41, te Luik-Fonderies 76 en te Visé 78.

In den doorloop te Luik was het peil der Maas dinsdag morgend 1 meter 25 geklommen stroomatwaarts Luik-Avroy, 2 m. 11 stroomatwaarts Luik-Fonderies. Die klimming was boven de vlotlijn. Boven het gewoon pijl stond het water 1 m. 90 c. hoog. De losplaats van de Nijverheidskaai stond reeds gansch onder water en de overige kaaien der stad begonnen ook overstroomd te worden.

Langs de Neder-Maas is de waterklimming nog aanzienlijker, uit hoofde van het overvloedig water der Ourthe, die eveneens zeer hoog gestegen is. De dammen van Amay, Luik Fonderies en Hermalle zijn moeten opengezet worden. In de overige dammen heeft men openingen moeten maken ; te Hastières zijn er vijf, te Dinant twaalf, te La Plante tien, te Hoei vijftig, te Luik-Avroy vijf-en-zeventig en te Visé acht-en-zeventig.

De Ourthe is, zooals wij hooger zegden, ook aanzienlijk geklommen. Op gansch haren loop dreigt zij buiten hare

---

Mengelwerk van den *Postrijder* (*)

MOEDERTROTS

door

Paul de GARROS

3de vervolg

Malicorne was eertijds een landgoed, dat afhing van de slotvoogdijschap van Douzy.

In de XIXe eeuw werd het echter het eigendom eener rijke, eerlijke burgersfamilie, die van vader tot zoon het eervol voorrecht genoot, niet dan weldaden te verspreiden.

Octave du Chesnay had de gewoonte zijner familie niet verloochend. Ook was zijn naam in den ganschen omtrek gekend en bemind.

Hoe ongelukkig toch, zegde men overal, dat Mijnheer Octaaf zoo misdeeld is door de natuur. Maar men kan niet alles te gelijk hebben in de wereld ; hij is zoo goed en dat is meer waard dan schoonheid.

Helaas ! de edelste harten zijn niet altijd bij machte zekere vooroordeelen der ijdelheid te onderdrukken.

Octaaf du Chesnay, niettegenstaande zijne hooge ontwikkeling en zijne groote en kalme gelatenheid, had meer dan eens onder deze misdeelidheid te lijden.

Zekeren dag vooral, had men hem diep gewond.

Hij was sinds drie jaar weduwnaar met een zoontje, Gérald geheeten, en zocht opnieuw een huwelijk aan te gaan, wanneer het toeval, het was op eene groote jacht te Sologne, hem eene vrouw van buitengewone schoonheid op zijnen weg voerde.

Vanaf het eerste oogenblik was hij smoodelijk verliefd en in zijn onnoozelheid dacht Octaaf dat zijne liefde beantwoord werd.

Hij had inlichtingen genomen en wist dat zij eene vreemdelinge, wees en vrij was. Geen oogenblik had hij geaarzeld en hare hand gevraagd. Maar de schoone jeugdige arme verteldde spottachtend aangekeken, en met een enkel woord, dat hem zijne lelijkheid herinnerde, vernederde zij hem zoo diep dat hij geheel gebroken en met eene bloedende wonde in het hart terugkeerde.

Alhoewel lang geleden, bleef dit voorval hem steeds bij, al ondde doodelijke angst door de laatste gebeurtenissen veroorzaakt, hadden het hem een weinig ween vergeten.

Zes maanden waren reeds verloopen sedert het verdrag van Frankfort.

Octaaf vergat shlaam de wreede beproevingen der laatste jaren. De vrede scheen voortaan ook verzekerd voor zijne kleine familie, toen hij op een schoonen morgen, tusschen den koerier, den volgenden brief vond :

« Mijnheer, gij zijt een lafaard en een dief. Het kind dat gij bij u houdt noort u niet toe. De liefde van een moeder ontziet geen moeilijkheden vergeet het niet, en ik verwittig u dat zij, wier rechten gij u onrechtmaag toegeeigend hebt, ze zal weten te doen gelden. »

Geen handteeken ! Een lage, gemeene naamlooze brief !

Octaaf stond verbijsterd.

— Ik een dief, herhaalde hij. Neentans, dit meisje, men heeft mij gelast het tegen alle gevaren te beschermen !... Ik een lafaard ! Maar, indien er iemand een lafaard is dan is hij het wel die dezen brief geschreven heeft, zonder zijn handteeken te durven zetten ! 't is misschien de moeder, drommels ! de gravin Hilda, die deze regels geschreven heeft ?

Zoo, moest hij haar van die lafhartigheid beschuldigen ?

Neen, dat was onmogelijk !

Zij had dit middel aangewend om zich in geen verdenking te brengen.

Maar laf, neen dat was ze niet, dat kon ze niet zijn, die onbedwingbare vrouw, weerbarstig aan alle wetten.

En nu moest hij ze mistrouwen. Zij kon die verwittiging niet lichtzinnig neergeschreven hebben. Zij had bedreigd : dus zij zou treffen.

Vroeg of laat zou haar moederliefde — zonderlinge moederliefde, want vijf jaar zijn haar noodig geweest om zich te verklaren — losbarsten in eene reeks van dwaasheden.

Zij zou komen, dus er viel te worstelen ; er zouden tooneelen, misschien schandalen plaats grijpen.

Ook meer Octaaf nadacht over al die gebeurlijkheden, hoe meer hij in zijne zwakke ziel, als alle goede menschen, zijne besluiteloosheid en zijne schroomvallighed voelde stijgen.

Nu eens voelde hij zich moedig. Ja, hij zou Jeanne verdedigen zelfs tegen haar moeder, indien het noodig ware ; hij had het immers aan haar vader gezworen.

Dan weer overmeesterde de vrees hem gansch.

— De vrouw kent geen hinderpalen, zij is in staat gebruik te maken van alle geweldddaden ! Zou ik tot dergelijke middelen mijn toevlucht moeten nemen ?... Daarbij, zijn hare rechten op Jeanne, indien zij ze wil doen gelden, niet hooger dan die mijne ?

En alle dagen dezelfde verlegenheid.

Het ware veel eenvoudiger den naamloozen brief in het vuur te werpen en het uur van het gevaar afwachtende, zich te verheugen in het geluk zijner kinderen. Ik kleine Jeanne had het verleden immers vergeten en hare vroolijkheid terugvonden ; Gérald, ver van vermoeden te zijn, was zoo hef en ingenomen voor het kleine meisje als een oudere broeder maar voor een jongere zuster zijn kan.

Neen, in plaats van zich aan het genot van het familieleven over te geven, zette Mijnheer du Chesnay, zich alleen muizenissen in het hoofd en martelde zich af met ingebeelde gevaren.

Het was in het begin van Januari 1872.

De nacht daalde langzaam neder en vervulde het groote salon van het kasteel van Malicorne met duisternis.

Octaafzat nevens den schoorsteen en bladerde verstrooid in een tijdschrift ; de kinderen speelden aan het andere einde van de kamer, wanneer plotseling dit kalm tooneel gestoord werd door het binnentreden van Bernard, den ouden knecht van den kasteelheer, die met een ontsteld gelaat, dat in zonderlinge tegenstrijdigheid was met de gewone kalme uitdrukking, riep :

— Mijnheer, het is eene dame die u verlangt te spreken.

M. du Chesnay stond haastig recht.

Zooals alle menschen die bekommerd zijn en die het voorgevoel hebben van een ongeluk, vermoedde hij aanstonds dat tegen hij die hutte, reeds werkelijkheid was geworden.

— Wie ? eene dame ? Welke dame ? vroeg hij met angstige stem

— Zij heeft geweigerd haar naam te zeggen.

— Wat wil zij van mij ?

— Het schijnt dat het voor eene belangrijke mededeeling is, antwoordde Bernard.

— Hoe ziet die dame er uit ? Jong ? oud ? klein ? groot ? blond ? bruin ?

— Oeh, mijnheer, stotterde de knecht, zij is veeleer jong. Zij scheen mij bruin te zijn, voor zooveel ik zien kon. In elk geval, neemt zij eenen toon aan die u den lust tot tegenspreken ontneemt. Ik rit er nog van... Mijnheer zal zelf zien.

Octaaf luisterde niet meer. Hij was in zijnen zetel teruggezonken en zat daar met de kalme gelatenheid van een slachtoffer dat het oogenblik van opoffering ziet naderen.

— Kom, op Gods genade dan, breng die dame binnen, mijn brave Bernard.

De knecht verdween.

Gedurende die woordenwisseling hadden de kinderen hun spel onderbroken.

Gerald, die zag noe zijn vader terneergeslagen was, kwam tot hem geloopen.

— Neen, in plaats van zich aan het genot van het familieleven over te geven, zette Mijnheer du Chesnay, zich alleen muizenissen in het hoofd en martelde zich af met ingebeelde gevaren.

Het was in het begin van Januari 1872.

De nacht daalde langzaam neder en vervulde het groote salon van het kasteel van Malicorne met duisternis.

Octaafzat nevens den schoorsteen en bladerde verstrooid in een tijdschrift ; de kinderen speelden aan het andere einde van de kamer, wanneer plotseling dit kalm tooneel gestoord werd door het binnentreden van Bernard, den ouden knecht van den kasteelheer, die met een ontsteld gelaat, dat in zonderlinge tegenstrijdigheid was met de gewone kalme uitdrukking, riep :

— Mijnheer, het is eene dame die u verlangt te spreken.

M. du Chesnay stond haastig recht.

Zooals alle menschen die bekommerd zijn en die het voorgevoel hebben van een ongeluk, vermoedde hij aanstonds dat tegen hij die hutte, reeds werkelijkheid was geworden.

— Wie ? eene dame ? Welke dame ? vroeg hij met angstige stem

— Zij heeft geweigerd haar naam te zeggen.

— Wat wil zij van mij ?

— Het schijnt dat het voor eene belangrijke mededeeling is, antwoordde Bernard.

— Hoe ziet die dame er uit ? Jong ? oud ? klein ? groot ? blond ? bruin ?

— Oeh, mijnheer, stotterde de knecht, zij is veeleer jong. Zij scheen mij bruin te zijn, voor zooveel ik zien kon. In elk geval, neemt zij eenen toon aan die u den lust tot tegenspreken ontneemt. Ik rit er nog van... Mijnheer zal zelf zien.

Octaaf luisterde niet meer. Hij was in zijnen zetel teruggezonken en zat daar met de kalme gelatenheid van een slachtoffer dat het oogenblik van opoffering ziet naderen.

— Kom, op Gods genade dan, breng die dame binnen, mijn brave Bernard.

De knecht verdween.

Gedurende die woordenwisseling hadden de kinderen hun spel onderbroken.

Gerald, die zag noe zijn vader terneergeslagen was, kwam tot hem geloopen.

— Neen, Eugène heeft mij van alles op de hoogte gesteld, hernam Octaaf, die zich langzaam begon te herstellen. Ik ken insgelijks uw betreurenswaardig gedrag.

— Ik verdraag niet dat men mij kwelle.

— Eugène was verwittigd, hij wist dat ik gaarne ontsnapte aan de kleingeestige zeden die uwen stand belemmeren.

— Was dat eene voldoende reden ?

— Ah ! ik redeneer niet... Eigenlijk beminde ik hem toch, dien armen Eugène.

richtte zij hare groote zwarte oogen op die van Jeanne en na eenige oogenblikken van scherp onderzoek, was zij geheel overtuigd en zij opende hare armen terwijl zij herhaalde :

— Mijne dochter ! mijne dochter !

Maar Jeanne, het arme kind, begreep haar niet, zij kon niet begrijpen.

De moederkreet, welhicht zeer oprecht, wekte bij haar geen enkele herinnering van genegenheid op. Integendeel, deze onverwachte, ruwe inval, maakte haar bang, en zij verborg zich weenend aan de borst van M. du Chesnay, terwijl zij riep :

— Papa ! papa !

Dit woord papa deed de jonge vrouw beven. Zij richtte zich op, met razende oogen en riep met stoute, sissende stem :

— Die heer, ma vader ? Nooit, ziet ge !... Maar, ik, mijn beve kleine Jeanne, ik ben uwe moeder, uwe moeder die u liefheeft ; en daar uw ware vader u verlaten heeft, is het aan mij voor u te zorgen. Zeg, wilt ge met mij medegaan ? Bij krijgt schoon speelgoed, mooie poppen... Die heer, uw vader ? Ah ! ah ! ah ! welke bittere spotternij !

Tot dan toe, had Octaaf niets gezegd. De verrassing, de aandoening en de vrees een hevigen twist uit te lokken, hadden hem den mond gesloten. Maar nu was de beleediging te groot. Het schaamterood kleurde zijn voorhoofd.

Hij stond recht, legde zijne hand op het lekkig hooldje van het meisje als om haar te beschermen en antwoordde met bevende stem, alhoewel hij moeite deed om kalm te blijven :

— Mevrouw, ware het niet uit eerbied voor de vrouw, ik liet u zonder verderen uitleg aan de deur zetten. Daarom echter wil ik inschikkelijk zijn tot het uiterste en u vragen met welk recht gij den vrede van dit huis komt storen ?

— Met welk recht, sprak zij, met het recht dat iedere moeder bezit, hare kinderen te ontrukken aan degenen die ze haar ontnomen hebben.

— Ziedaar eene bewering die op geen enkelen grond berust.

— Hoe ?

— Vooreerst, ik heb uw kind niet ontnomen, zooals gij beweert. Ik heb dit kind uit de handen van den vader, mijn vriend, Eugène Larcher, ontvangen. En het is slechts met hem, die het mij toevertrouwd heeft, dat ik moet afrekenen.

— En heeft uw vriend Eugène Larcher u nooit over de moeder van dit meisje, over mij, gesproken ?

— Zeker, maar...

— Wat ?

— Ik ken u niet.

— O ! maar zeker, M. du Chesnay, gij kent mij wel, spottachte de jonge vrouw.

Plotseling met een heftig gebaar, hief zij haar sluier op.

— Hier, bezie mij, voegde zij er bij ; ge zult mij herkennen, ik ben er zeker van.

Zij was tot het venster genaderd en niettegenstaande de vallende duisternis, kon men nog genoegzaam, haar bleeke tint, hare bruine lokken en zwarte oogen, hare fijne trekken en slanke gestalte onderscheiden.

Ja, zij was het wel, de verrukkelijke vrouw, die de kasteelheer van Malicorne vroeger, tot zijn ongeluk had ontmoet en aan wier voeten hij geheel zijn hart gelegd had.

Ah ! zeker, hij herkende haar en zonder aarzelen, aant sindsdien stond haar beeld hem steeds voor den geest.

— Ja, ik herinner mij, zegde Octaaf en boog het hoofd. De omstandigheden die gij te binnen roept zijn te droevig opdat ik ze zou vergeten hebben.

Een stoute, overheerschende glimlach kwam op het gelaat der jonge vrouw.

— Dan is het niet noodig u te herinneren, ging zij voort, dat ik Hilda Sadoska ben ?

— Neen, Eugène heeft mij van alles op de hoogte gesteld, hernam Octaaf, die zich langzaam begon te herstellen. Ik ken insgelijks uw betreurenswaardig gedrag.

— Ik verdraag niet dat men mij kwelle.

— Eugène was verwittigd, hij wist dat ik gaarne ontsnapte aan de kleingeestige zeden die uwen stand belemmeren.

— Was dat eene voldoende reden ?

— Ah ! ik redeneer niet... Eigenlijk beminde ik hem toch, dien armen Eugène.

(*) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Société des Gens de Lettres*, van Parijs.

[(*) Vervolgt].